

FORTITUD

Redacció i Administració

Laureà Miró, 42

Periòdic quinzenal

Preu: 15 cts.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Un trimestre: Ptes. 1

EDITORIAL

Sindicació i Evolució

Un adagi vulgar, que constitueix una autoritat irrefutable, és el de que *la unió fa la força*. I encara que l'aplicació del seu contingut s'ha contret quasi sempre als mitjans purament ofensius, té amb tot, una espiritualitat ben distinta, per quan va destinat a l'enlairament de les activitats humanes, convertint aquells egoïsmes individuals i aquelles particularitats de cada ú, en fonts de millorament i de perfecció. Per això i exclusivament per això, i sense que pretenguem justificar els fets, hem vist com per aquella s'han creat les grans Companyies, els grans Trusts i les grans Empreses, per assolir, col·lectivament, allò que, individualment, els hi era impossible.

En la vida del treball s'ha buscat la unió, que s'ha basat en cercar l'assoliment d'aquelles evolucions socials que els obrers fan sols per sí, completament isolats els hi hauria estat impossible. Però, aquesta unió en el nostre proletariat no ha tingut tota aquella eficàcia; els dirigents dels mateix no han sapigut o no han volgut exprimir aquella força intrínseca i evolutiva de l'adagi que hem esmentat, per quant li han donat única i exclusivament un caire ofensiu, de combat, sense preocupar-se de que, conjuntament, té ademés una força defensiva, de resistència, per a buscar la independència i el perfeccionament.

Es constituïren els Sindicats, han tingut a les seves mans el control de les masses obreres, de les que n'han disposat amb tota llibertat, i amb tot, aquesta unió, aquest control, s'ha convertit en una força, que amb tot i ésser molt potent i arrolladora, no ha tingut aquella eficàcia que li servís per a plasmar l'autoritat del nostre adagi. I per què?

Deiem, al principi, que la força de la unió no havia d'ésser exclusivament ofensiva; que no havia de

concretar-se en promoure conflictes, sinó que al mateix temps havia d'esdevenir defensiva i d'emancipació.

Els estaments productors, les classes treballadores, els elements proletaris no poden prescindir de la unió i de la sindicació, vertadera creadora de la força; però, aquesta unió i aquesta sindicació ha de tindre dos característiques ben definides. La primera al buscar el millorament per mitjà de la força ofensiva, com és la vaga, i segonament el buscar aqueix millorament per mitjà de la força defensiva, com són les cooperatives de producció, de consum, d'intercanvi de productes i de resistència en cas d'atur forçós.

L'home, naturalment, desitja evolucionar, créixer emancipar-se, i la col·lectivitat tendeix a fins iguals; de qui què la sindicació no pot prescindir de l'evolució i del perfeccionament, i aquesta evolució i aquest perfeccionament poden esdevenir una realitat donant a aquella la interpretació natural que l'ha feta commovible.

La sindicació sense l'evolució, constitueix una força sense una idealitat, i una força faltada d'aquest element essencial fracasa, es corrompeix i al final, resulta perjudicial. La sindicació amb força evolutiva creix, es perfecciona i es supera a sí mateixa.

Els anys no pasen endebades, i l'experiència s'adquireix per saber-ne treure bones conseqüències, i aquells anys que hem passat i aquesta experiència que hem obtingut, ens demostren, perfectament, que els nostres estaments proletaris no han sapigut utilitzar la poderosa arma de la unió, no han sapigut o no han volgut disposar de la mateixa per crear aquelles cooperatives que els hi havien de donar una personalitat indiscutible, i que, al mateix temps, haurien donat a la sindicació aquella evolució imprescindible i que entranya la adagi de *'la unió fa la força'*